

De treinreis

'Weet je het zeker, dat je deze reis alleen wilt maken? Is dat wel...'

'Verstandig? Gezellig? Nodig?'

Anne ziet hem daar nog staan, half in de deuropening, zijn overvolle koffer stond al op het tuinpad.

'Je hebt er niets meer over te zeggen Ron. Dus gooi die rotkoffer maar achter in je auto en vertrek naar je nieuwe huis. Ik beslis vanaf nu zelf wat verstandig is. En ik ga gewoon op reis, zoals ik dat gepland heb.'

Ze had niet gewacht tot hij de deur achter zich dichttrok, maar was snel de woonkamer ingelopen. Ze gunde hem haar tranen niet. Inmiddels wist Anne zelf ook niet meer of ze wel zin had om nog op reis te gaan. De reis die alles tussen Ron en haar goed moest maken, een tweede huwelijksreis, van zes hele weken. Eindelijk langer dan een week weg van huis, genieten van Zwitserland, Italië en natuurlijk Frankrijk. Weken was ze bezig geweest met de planning. Dat Ron nauwelijks interesse leek te hebben in de route en lauwtjes reageerde op foto's van prachtige bergen, blauwe meren en romantische hotels, had ze genegeerd. Ze had altijd hun vakanties gepland, het was zo gegroeid. Net zoals zij voor alles zorgde in en om het huis. Wat was ze blind geweest.

Anne schudt de herinneringen van zich af als de trein naar Frankfurt het station van Utrecht binnenkomt. Verstandig of niet: ze staat op het station en is klaar voor vertrek. Rug recht, schouders naar achter en dan haar stoel zoeken in de trein. Op naar haar eerste bestemming: Basel. Over iets meer dan zeven uur stapt ze daar uit. Terwijl de trein langzaam het station uitrijdt, gaan haar gedachten terug naar het moment waarop hij aankondigde toch niet weg te kunnen.

'Anne, je begrijpt toch wel dat ik nu niet weg kan? Dat kan me mijn promotie kosten. Het is nu of nooit!'

'Het is al jaren nu of nooit, Ron. Je had het beloofd. Dat het nu echt tijd was voor ons.'

'Tijd voor ons, tijd voor ons... Een dure reis maken en dan terugkomen om iemand anders aan mijn bureau te zien zitten. Is die reis zo belangrijk voor je?'

Ze had geknikt. Hij had smalend gezegd dat zelfs zij toch niet zo dom kon zijn.

'Zes weken plezier en mijn hele toekomst naar de knoppen. En daarmee ook die van jou, mevrouwetje. Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt. Wie weet volgend jaar. Annuleer het maar.'

'Het is deze vakantie of een scheiding,' had ze eruit geflapt.

Ron had haar heel even met grote ogen aangekeken. Daarna was hij lachend vertrokken. Waarheen? Anne had geen idee. Hij was al lang geleden gestopt haar te vertellen waar hij 's avonds heen ging.

Enmaal in Basel vindt Anne zonder problemen het eerste, zorgvuldig door haar uitgekozen hotel. Ze heeft alle reserveringen laten staan. Heel even had ze overwogen alle kamers om te boeken naar eenpersoonskamers. Maar waarom zou ze? Haar advocaat verzekerde haar dat ze zich financieel geen zorgen hoefde te maken. Alimentatie en de helft van alles, dat zit er minimaal in.

Ze kijkt om zich heen in de ruime, lichte kamer. Wat nu? In haar eentje ergens uitgebreid gaan eten? Anne voelt zich er nog niet klaar voor. Zou het heel erg zijn om het vanavond bij roomservice te houden? Als ze morgen de stad verkent, komt ze vanzelf een leuk restaurant

tegen. Dat is vroeg genoeg om de volgende stap te zetten. Anne laat zich op bed vallen en sluit haar ogen.

'Wie gaat er nou scheiden vanwege een vakantie die niet doorgaat? Dat gelooft toch niemand?'

'Je begrijpt toch wel...'

'Nee, Anne! Ik begrijp er niets van. Je kunt alles doen wat je wilt. Nooit klaag ik dat iets te duur is. Je werkt niet, draagt niets bij. En dan vraag ik je een keer iets en flik je me dit?' Hij had haar dreigend aangekeken. Ze begon opnieuw te twijfelen. Was het echt zo erg als die vakantie niet doorging? Op dat moment kwamen alle eenzame momenten boven. De vreemde telefoontjes. Zijn denigrerende toon. De lucht van een vreemd parfum die regelmatig om hem heen hing als hij laat thuiskwam. De beledigingen die altijd uit het niets kwamen. Deze afgezegde vakantie was de druppel die de emmer liet overstromen.

'Wat ik wilde zeggen... zelfs jij moet begrijpen dat het niet om die vakantie gaat. Het gaat om hoe je me behandelt. Ik werk niet omdat jij dat niet wilt. Ik koop kleding omdat jij met me wil pronken. Je vraagt niets, je dwingt me. En dat moet stoppen.'

Anne was de woonkamer uitgestornd en had alleen haar jas meegenomen. Bij de buurvrouw had ze direct een advocaat gebeld. Tot Ron twee dagen geleden zijn koffer kwam halen in hun huis — binnenkort háár huis — had Anne geen woord met hem gewisseld. Ze had haar advocaat alles laten regelen en geweigerd nog met hem in één ruimte te zijn.

Een ferme klop op de deur haalt haar terug naar het hier en nu. Anne neemt het dienblad met het door haar bestelde gerecht aan dat wordt bezorgd door een zeer correcte kelner. 'En guete!' wenst hij haar vriendelijk toe.

Smakelijk eten. Ze zucht als ze de deur dichtdoet. Dit is niet hoe ze zich de hernieuwde kennismaking met Zwitserland had voorgesteld. Alleen, op een hotelkamer, met een fles water en een maaltijd geserveerd op een dienblad.

Resoluut neemt Anne een besluit. Geen lauw roomservice-gerecht voor haar, geen avond vol pijnlijke herinneringen. Ze is hier om te genieten, om haar leven weer op de rit te krijgen. Dit is het moment om daar mee te beginnen. Ze belt naar beneden en vraagt de receptionist een leuk restaurant voor haar te reserveren, voor over een half uur.

'Een restaurant waar u zelf heen zou gaan, als u wat te vieren heeft. Op loopafstand van het hotel.'

Hij lacht vriendelijk en verzekert haar dat dit gaat lukken.

Anne diept een outfit op uit haar koffer en legt die klaar op het bed. Na een snelle douche, om de reisdag vol herinneringen van zich af te spoelen, trekt ze haar schone kleren aan.

Als ze de deur uitstapt, knipoogt ze naar zichzelf in de spiegel.

'Jij kunt dit, Anne. Ga leven, ga genieten!'